

20. Markusen A. Regions: The Economics and Politics of Territory. Totowa, NJ: Rowman and Littlefield. 1987. 304 p.
21. McCann P. Observational equivalence? Regional studies and regional science. *Regional Studies*. 2007. № 41. P. 1209–1221.
22. Morgan K. Sustainable regions: governance, innovation and scale. *European Planning Studies*. 2004. P. 819–871.
23. Morgan K. The polycentric state: new spaces of empowerment and engagement. *Regional Studies*. 2007. № 41. P. 1237–1251.
24. Moulaert F., Sekia F. Territorial innovation models: a critical survey. *Regional Studies*. 2003. № 37. P. 289–302.
25. Perrons D. Globalisation and Social Change: People and Places in a Divided World. London: Routledge, 2004. 384 p.
26. Pike A. Task forces and the organization of economic development: the case of the North East region of England. *Environment and Planning*. 2002. № 20. P. 717–739.
27. Rees T. The learning region! Integrating gender equality into regional economic development. *Policy and Politics*. 2000. № 28. P. 179–191.
28. Richardson H. W. Aggregate efficiency and interregional equity. *Spatial Inequalities and Regional Development*. Boston: Martinus Nijhoff, 1979. P. 161–172.
29. Ronnblom M. Letting women in? Gender mainstreaming in regional policies. *Nora: Nordic Journal of Women's Studies*. 2005. № 13. P. 164–174.
30. Sandel M. Democracy's Discontent. *America in Search of a Public Philosophy*, Cambridge: Belknap Press of Harvard University Press, 1996. 417 p.
31. Scott A., Storper M. Regions, globalization, development. *Regional Studies*. 2003. № 37. P. 579–593.
32. Sen A. *Development as Freedom*. Oxford: Oxford University Press, 1999. 366 p.
33. Standing G. *Global Labour Flexibility: Seeking Distributive Justice*. London: Palgrave Macmillan, 1999. 441 p.
34. Storper M. *The Regional World. Territorial Development in a Global Economy*. London: Guilford Press, 1997. 338 p.
35. Stohr W. B. *Global Challenge and Local Response. Initiatives for Economic Regeneration in Contemporary Europe*. London: The United Nations University, 1990. 472 p.

Надійшла до редколегії 20.10.2017 р.

УДК. 351.862.2

ПРІОРЕТИТИ УДОСКОНАЛЕННЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ЦИВІЛЬНОГО ЗАХИСТУ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД В ПРОЦЕСІ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ

Костенко В. О.,

к. держ. упр.,

начальник зміни оперативного-координаційного Управління

Державної служби України з надзвичайних ситуацій у Кіровоградській області,

підполковник служби цивільного захисту,

м. Кропивницький

Розглянуто пріоритетні напрями удосконалення державного управління у сфері цивільного захисту на рівні об'єднаних територіальних громад у процесі реалізації реформи місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні. Проаналізовано основні завдання Державної служби України з надзвичайних ситуацій щодо надання допомоги органам місцевого самоврядування в частині організації заходів цивільного захисту для забезпечення надійного захисту населення і територій від надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру.

Ключові слова: цивільний захист, надзвичайна ситуація, територіальна громада, місцеве самоврядування, державне управління.

Kostenko V. O.,
*PhD in Public Administration, Shift-Head of Operational Coordination Office,
State Emergency Service of Ukraine in Kirovograd region,
Lieutenant-Colonel of Civil Protection Service, Kropyvnytskyi*

**PRIORITIES OF PUBLIC ADMINISTRATION IMPROVEMENT
IN CIVIL PROTECTION OF TERRITORIAL COMMUNITIES UNDER POWER
DECENTRALIZATION IN UKRAINE**

The paper considers the priority directions of public administration improvement in the field of civil protection at the level of associated territorial communities in the process of implementing the local government reform and territorial organization of power in Ukraine. The main tasks of the State Emergency Service of Ukraine in providing assistance to local government bodies in their organization of civil protection measures aimed to ensure a reliable protection of the population and territories from technogenic and natural emergencies are analyzed.

Keywords: civil protection, emergency, territorial community, local government, public administration

Постанова проблеми. Зниження ризиків виникнення надзвичайних ситуацій техногенного, природного, соціального та воєнного характеру (НС), підвищення рівня безпеки населення і захищеності територій від їх наслідків є одним із головних пріоритетів розвитку держави у сфері національної безпеки. Оптимальним варіантом розв'язання проблеми захисту населення і територій від НС є впровадження ефективної державної політики шляхом чіткого визначення та розподілу функцій, повноважень і ресурсів між суб'єктами управління усіх рівнів для забезпечення системного підходу щодо планування і здійснення ними заходів цивільного захисту (ЦЗ).

В умовах поетапної реалізації реформи децентралізації влади в Україні, що супроводжується структурно-функціональними та економічними змінами в організації діяльності місцевої влади, актуальним завданням є посилення інституційної спроможності органів місцевого самоврядування (ОМС) щодо захисту об'єднаних територіальних громад (ОТГ) від НС та їх наслідків. Пріоритетним напрямом вирішення цього завдання є створення на рівні ОТГ ефективних служб ЦЗ із запобігання і реагування на НС, розбудова ланок територіальних підсистем Єдиної державної системи ЦЗ (ЄДСЦЗ), створення розгалуженої системи місцевих пожежно команд (МПК), здатних прибути до місця події у найкоротший час, організація активного волонтерського руху, впровадження європейських стандартів. Аналіз нормативно-правової бази та стан виконання заходів у сфері ЦЗ свідчить про необхідність удосконалення державного управління у вказаній сфері на рівні ОТГ в контексті реформи місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Системний аналіз наукових робіт сучасних вітчизняних і зарубіжних вчених з проблем захисту населення і територій в умовах НС свідчить, що сьогодення система ЦЗ є недосконалою, неефективною та не відповідає сучасним загрозам, зокрема на місцевому рівні.

Окремі аспекти проблеми захисту населення і територій від НС на рівні територіальних громад і діяльності ОМС у сфері ЦЗ змістовно висвітлювались у дослідженнях В. Костенка [1 – 4], І. Криничною [5 – 7] та ін. Системний і комплексний аналіз останніх наукових досліджень свідчить, що проблема державного управління у сфері ЦЗ на рівні ОТГ потребує сьогодні подальших розробок у зв'язку з реалізацією реформи місцевого самоврядування.

Мета статті. Розглянути пріоритети в організації заходів ЦЗ на рівні об'єднаних територіальних громад в умовах децентралізації влади в Україні.

Виклад основного матеріалу. На сьогодні питання організації заходів ЦЗ та забезпечення пожежної безпеки в рамках децентралізації та об'єднання територіальних громад є дуже гострими. Діюча система реагування на НС та гасіння пожеж на місцях економічно і функціонально неефективна, оскільки переважна більшість заходів фінансується за рахунок Державного бюджету. В сучасних соціально-економічних умовах це не дає можливості утримувати необхідну кількість державних пожежних та аварійно-рятувальних частин, здійснювати їх належне комплектування, матеріально-технічне забезпечення і оснащення, здійснювати оперативну управлінську діяльність. Зважаючи на цю ситуацію, перед Державною службою України з надзвичайних ситуацій (ДСНС) стоять першочергові завдання щодо методичної допомоги громадам в організації місцевої добровільної пожежної охорони, розробки оптимальної чисельності, структури та функцій служб ЦЗ, які повинні бути створені в кожній ОТГ з урахуванням їх техногенного та екологічного навантаження, організації навчання населення правилам поведінки при виникненні НС. Важливим аспектом у цьому питанні є забезпечення подальшої оперативної взаємодії підрозділів оперативно-рятувальної служби ЦЗ і місцевої пожежної охорони (МПО) на території створених ОТГ [8].

Аналітика НС за кількістю загиблих і постраждалих та матеріальних збитків від них демонструє, що локальні НС значно перевищують ті, що виникають на регіональному та державному рівнях. У значній мірі причиною виникнення НС на місцевому рівні, а також надмірно великих втрат від них є невміння населення правильно діяти в умовах загрози і настання небезпек різного характеру, відсутність необхідної кількості рятувальних підрозділів, некомпетентність осіб, відповідальних за ухвалення управлінських рішень в умовах НС. Розвинені країни світу проводять цілеспрямовану роботу у сфері ЦЗ, у якій місцеві органи влади відіграють ключову роль, завдяки чому й відбувається успішна протидія НС. Важливою складовою діяльності органів влади на місцях є пом'якшення негативних наслідків НС шляхом навчання населення діям в умовах НС, що є одним із основних компонентів державної політики у сфері ЦЗ, що закріплюється відповідними законодавчими актами. З прийняттям Кодексу ЦЗ та деяких інших нормативно-правових документів почав реалізовуватись механізм щодо організації навчання населення діям у НС, у т.ч. за участі ОМС. Зокрема, окреслено основні напрямки реалізації ОМС завдань з цих питань, а саме: планування та здійснення необхідних організаційних заходів з підготовки населення, органів управління та сил ЦЗ на рівні територіальної підсистеми ЄДСЦЗ; фінансування зазначених заходів за рахунок коштів місцевих бюджетів; розроблення і затвердження програм та організаційно-методичних вказівок з підготовки населення до дій у НС; навчання керівного складу та фахівців з питань ЦЗ на базі створених навчально-методичних центрів сфери ЦЗ та ін. [9].

В результаті вивчення управління ЦЗ на різних територіальних рівнях у країнах ЄС, Північної Америки, Австралії, Японії та інших з'ясовано, що найефективнішими слід вважати системи управління у ФРН, Норвегії, Данії, Нідерландах, Бельгії, Польщі та Японії. Організаційна структура ЦЗ у цих країнах розвивається в напрямку надання місцевим органам управління ЦЗ більшої самостійності. Саме ОМС створюються робочі групи з евакуації громадян, розробляються положення з проведення евакуації та обладнання районів розміщення біженців, готуються пропозиції щодо удосконалення системи оповіщення та обміну метеорологічною інформацією та ін.

Враховуючи досвід багатьох країн, наприклад, Франції та Польщі, для стійкого функціонування ЄДСЦЗ на регіональному та районному рівнях, у проекті Закону "Про префектури" слід передбачити повноваження префектів

щодо керівництва та координації діяльності місцевих служб центральних органів виконавчої влади у сфері запобігання загрозам життю, здоров'ю, майну громадян та довкіллю у разі загрози або виникнення НС. Внести зміни до ст. 25 п. 15 чинного Закону України “Про місцеві державні адміністрації” – “забезпечує підготовку населення та перевіряє готовність добровільних сил ЦЗ до дій у разі НС” замість “перевіряє підготовку населення до дій у НС”. Переглянути Положення про ЄДСЦЗ, затверджене Постановою КМУ від 09.01.2014 р. № 11, та внести відповідні коригування: у статтях 10, 11, 12 внести зміни і доповнення у зв'язку із впровадженням рівня територіальних громад. Потрібно чітко визначити межі повноважень і відповідальності всіх суб'єктів ЦЗ, при цьому виявити можливі дублювання функцій (завдань), або навпаки, невідповідність у їх виконанні, виключивши їх. Тобто описати систему управління ЦЗ з необхідним ступенем деталізації. У подальшому, в умовах децентралізації влади, на регіональному та районному рівнях рекомендуємо визначити та затвердити Постановою КМУ в складі органів виконавчої влади самостійний структурний підрозділ з питань ЦЗ. У зв'язку з реформуванням місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні розробити Положення “Про повноваження територіальних громад у сфері ЦЗ, реагування на НС та ліквідацію їх наслідків”, підготувати інші необхідні методологічні й методичні матеріали для керівництва ОТГ щодо виконання ними функцій та завдань ЄДСЦЗ, в яких вказати, як визначаються ризики на території громади та можливі фінансово-економічні втрати, і визначаються сили, адекватні загрозам на їх території [10].

Реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади вимагає створення сил ЦЗ територіальної громади адекватних ризикам виникнення НС техногенного походження на підприємствах, розташованих на території ОТГ. Такими силами можуть бути постійно діючі добровільні підрозділи ЦЗ, що збираються у разі загрози або виникнення НС, а також формування ЦЗ, що утворюється на суб'єктах-джерелах небезпеки згідно з Постановою КМУ “Про затвердження Порядку утворення, завдання та функції формувань цивільного захисту” від 09.10.2013 р. № 787 [11]. Для їх належного функціонування необхідно розрахувати і забезпечити відповідні матеріально-технічні резерви. Керівництво ОТГ має організовувати заходи із забезпечення пожежної безпеки, тобто створити підрозділи МПО, а потім добровільні пожежні команди (ДПК). Удосконалити (для ОТГ – впровадити) ведення паспортів ризику виникнення НС з прогнозом можливих наслідків НС та основними тезами щодо реагування на них. На регіональному рівні потребує значного покращення інформація, що відображена в регіональних паспортах ризику виникнення НС. На даний час в них вказуються лише статистичні дані та деяка характеристика об'єктів. Тому пропонується на регіональному, районному і рівні ОТГ організувати ведення паспортів ризику виникнення НС в межах своєї території та дій у разі їх виникнення. Тобто, в цьому паспорті мати аналітику можливого розвитку подій і повну об'єктивну інформацію щодо можливості реагування силами громади з використанням наявних технічних засобів, незалежно від форми їх власності. Для більшості регіонів України характерними є метеорологічні НС, аварії (катастрофи) на транспорті, пожежі у природних екосистемах, пожежі, вибухи, геологічні НС, зношеність інженерних мереж. Тож, на рівні районів та ОТГ необхідно мати паспорти ризиків виникнення НС з детальним відображенням всіх рятівних засобів, наявних на цих територіях, та можливостями їх використання для рятувальних робіт, незалежно від форми власності цих засобів. Постійно аналізувати достовірні причини виникнення НС і оприлюднювати висновки з рекомендаціями щодо майбутніх профілактичних заходів. Існуюча система

централізованого оповіщення населення про НС не відповідає сучасним вимогам і потребує модернізації, проте необхідно шукати способи підтримки її в робочому стані і одночасно вирішувати задачі її технічної модернізації на основі використання сучасних технологій. У порядку реалізації заходів ЦЗ в умовах реформи місцевого самоврядування питання оповіщення населення недоцільно покладати лише на керівництво місцевої влади. Це дуже складне в організаційному, технічному і фінансовому відношенні питання, тому його необхідно вирішувати комплексно, на всіх рівнях одночасно [10].

До здійснення заходів життєзабезпечення постраждалого населення від НС залучаються сили та засоби центральних органів виконавчої влади та аварійно-рятувальні служби. Після зміни адміністративно-територіального устрою та реформування місцевого самоврядування ці обов'язки доцільно покласти на виконавчі органи регіональних, районних рад, територіальних громад та старост. Після проведення реформування ОМС доцільно оновити (створити) аварійно-рятувальні підрозділи, які зможуть охоплювати весь спектр дій щодо ЦЗ (рятувальної справи). Організація реагування на НС потребує відповідної підготовки керівників і органів управління, чіткого визначення завдань сил ЦЗ, організації взаємодії усіх учасників ліквідації наслідків НС, відповідного матеріально-технічного оснащення та якісної професійної підготовки рятувальників. На рівні ОТГ у разі необхідності, місцеві органи виконавчої влади можуть звертатися до районних органів управління ДСНС щодо залучення аварійно-рятувальних та інших формувань для пошуково-рятувальних, аварійно-рятувальних і інших невідкладних робіт у разі НС. Чисельність гарнізонів та спеціалізація підрозділів ДСНС повинна безпосередньо відповідати щільності проживаючого населення, природним особливостям місцевостей і техногенному навантаженню на регіони. При цьому необхідно забезпечувати універсальність пожежних та аварійно-рятувальних підрозділів Служби, здатність підрозділу реагувати на різні види НС. Наприклад, гасіння пожеж в екосистемах на ранніх стадіях горіння [10].

Згідно з Планом пріоритетних дій Уряду на 2016 р. [12] КМУ в Україні розпочато реформу в системі реагування на НС та гасіння пожеж, а також поліпшення умов роботи ДСНС. Зокрема, планується запровадження заходів, апробованих під час реалізації пілотних проектів з питань організації заходів ЦЗ та формування структурних підрозділів відповідних органів з питань НС і ЦЗ на рівні ОТГ у Вінницькій, Дніпропетровській, Донецькій, Львівській та Тернопільській областях, в інших регіонах. Передбачається реформування державних пожежно-рятувальних та аварійно-рятувальних формувань ДСНС, створення та забезпечення подальшого нарощування матеріально-технічної бази сил ЦЗ та їх технічне переоснащення шляхом виконання державних, регіональних і місцевих програм, залучення міжнародної технічної допомоги. Планується запровадження системи управління техногенною та пожежною безпекою на основі ризик-орієнтованого підходу і європейських стандартів з оцінювання і аналізу ризиків пожежної та техногенної безпеки суб'єктів господарювання. А також поглиблення міжнародного співробітництва та активізація процесів інтеграції ДСНС до Механізму ЦЗ ЄС.

Згідно з Кодексом ЦЗ України Голова ОТГ є начальником ЦЗ громади, який відповідає за весь комплекс заходів ЦЗ на території громади, належний рівень безпеки життєдіяльності населення та за їх протипожежний захист. Ефективне виконання завдань із забезпечення пожежної безпеки на території громад можливе виключно шляхом створення МПО. Створення МПО на території Дніпропетровської області здійснюється в рамках Пілотного проекту згідно із Законом "Про добровільне об'єднання територіальних громад" та Меморандуму про співпрацю між ОДА та ДСНС України. На сьогоднішній день

в області вже створено 16 ОТГ. Аналіз затверджених Програм економічного і соціального розвитку створених ОТГ показав, що в жодній з них виконання заходів ЦЗ і створення МПК взагалі не передбачені і, як наслідок, будь які кошти в бюджетах громад на зазначені цілі також відсутні. Жодна з проектних заявок, які фінансуватимуться за рахунок субвенції з державного бюджету місцевим бюджетам на формування інфраструктури ОТГ (Постанова КМУ “Деякі питання надання субвенції з державного бюджету місцевим бюджетам на формування інфраструктури ОТГ” від 16.03.2016 р. № 200) не містить жодної пропозиції з виконання заходів протипожежного захисту. Жоден з інвестиційних проектів, які підготовлені для фінансування з державного та регіонального фондів, не містить заходів створення МПК чи виконання будь-яких інших заходів ЦЗ населення.

25.01.2017 р. Уряд схвалив Стратегію реформування системи ДСНС. Прийняття даного рішення сприятиме створенню сучасної ефективної системи запобігання НС та профілактики пожежам. Відповідно до Стратегії протягом трьох років будуть створюватися нові та реформуватися існуючі пожежно-рятувальні підрозділи місцевої і добровільної пожежної охорони в ОТГ. На даному етапі вже розпочато технічне переоснащення підрозділів ДСНС сучасною технікою та обладнанням. Цим документом регламентується покладання на ОМС відповідальності за пожежну безпеку населених пунктів і територій. Відтепер, саме ОМС мають стимулювати громадян вступати у МПО, добровільні пожежні (аварійно-рятувальні) формування. У регіонах запроваджується формування волонтерського руху у сфері ЦЗ, підготовка добровільних-пожежних та включення їх до розрахунку сил реагування на НС і пожежі. Посилюватиметься також відповідальність керівників суб'єктів господарювання за порушення вимог пожежної та техногенної безпеки із запровадженням впливових адміністративних санкцій. Очікується, що реалізація Стратегії забезпечить достатній рівень безпеки населення, захищеність територій, об'єктів економіки від природних і техногенних загроз, підвищить ефективність функціонування сил ЦЗ на місцевому рівні.

Висновки. На сучасному етапі децентралізації влади та об'єднання територіальних громад в Україні необхідно прийняти необхідні законодавчі та нормативні акти для забезпечення ефективного планування, координації та контролю за виконанням заходів ЦЗ на рівні територіальних громад. З метою вдосконалення державного управління ЦЗ необхідно внести доповнення до Кодексу ЦЗ, конкретизуючи роботу ланок територіальних підсистем ЄДС ЦЗ у мирний час та в особливий період. На час проведення АТО пропонуємо повернутися до об'єднання органів управління ДСНС і підрозділів в місцевих органах влади з питань ЦЗ в єдині органи управління - штаби ЦЗ. Одночасно необхідно запросити на роботу фахівців у сфері Цивільної оборони, які зуміють організувати ефективну роботу підрозділів ЦЗ в цей період. У сучасних умовах при прийнятті законодавчих та управлінських рішень необхідно знайти компромісні рішення між потребами громад, приватними підприємствами на їх території та волонтерами для запобігання НС і на покращенні реагування на них.

Список використаних джерел:

1. Костенко В. О. Основні проблеми функціонування та напрями модернізації територіальних підсистем єдиної державної системи цивільного захисту України. *Модернізація системи державного управління: теорія та практика*: матер. наук.-практ. конф. за міжнар. уч. (05.04.2013 р.): у 2 ч. Ч. 1; за наук. ред. чл. кор. НАН України В. С. Загорського, доц. А. В. Ліпенцева. Львів: ЛРІДУ НАДУ, 2013. С. 472–476.
2. Костенко В. О. Реформа місцевого самоврядування – як ефективний механізм для підвищення рівня цивільного захисту територіальних громад. *Аспекти публічного управління*. 2014. № 3–4 (5–6), берез. – квіт. – С. 119–126.

3. Костенко В. О. Діяльність місцевої влади у сфері цивільного захисту і надзвичайних ситуацій в контексті реформи місцевого самоврядування в Україні. *Теорія та практика державного управління*: зб. наук. пр. Харків: Вид-во ХарПІ НАДУ "Магістр", 2014. № 2 (45). С. 158–166.

4. Костенко В. О. Діяльність місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування щодо захисту населення і територій у разі загрози або виникнення надзвичайних ситуацій. *Грані*. 2013. № 4 (96). URL: <http://grani.org.ua/ua/graniarchive.html> (дата звернення: 01.10.2017).

5. Кринична І. П. Проблеми соціального розвитку територіальних громад на радіоактивно забруднених територіях. *Актуальні проблеми державного управління*: зб. наук. пр. Д.: ДРІДУ НАДУ, 2012. Вип. 4 (15). С. 267–274.

6. Кринична І. П. Управління процесами правового регулювання соціального захисту населення, що проживає на радіоактивно забруднених територіях. *Вісник НАДУ*. 2008. № 3. С. 230–237.

7. Кринична І. П., Шевченко В. В. Особливості регіонального управління процесами радіаційної безпеки. *Надзвичайна ситуація*. Київ: Вид-во МНС "Агентство Чорнобильінтерінформ". 2008. № 8. С. 46–48.

8. Михайлов В. М. Участь органів місцевого самоврядування у мінімізації ризиків виникнення надзвичайних ситуацій: європейська практика. *Державне управління: теорія та практика*: наук. фах. вид. Нац. акад. держ. упр. при Президентові України. 2011. № 2. URL: <http://www.academy.gov.ua/ej/ej14/txts/Mikhailov.pdf> (дата звернення: 01.10.2017).

9. Бикова О. В., Болієв О. В., Деревинський Д. М. та ін. Основи цивільного захисту: навч. посіб. Київ, 2008. 223 с.

10. Гречанинов В. Ф. Рекомендації щодо функціонування єдиної державної системи цивільного захисту в сучасних умовах (перша редакція). Київ, 2016. URL: http://www.undicz.mns.gov.ua/files/2016/3/25/Persha_redakciya_rekomendaciy_EDSCZ.pdf (дата звернення: 01.10.2017).

11. Про затвердження Порядку утворення, завдання та функції формувань цивільного захисту: Постанова КМУ від 09.10.2013 р. № 787. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/787-2013-%D0%BF> (дата звернення: 01.10.2017).

12. Про затвердження плану пріоритетних дій Уряду на 2016 рік: Постанова КМУ від 27.05.2017 р. № 418-р. URL: <http://www.kmu.gov.ua/control/uk/cardnpd?docid=249104044> (дата звернення: 01.10.2017).

Надійшла до редколегії 20.10.2017 р.

УДК 330.322(477):353

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ ТА НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ

Федорчак О. В.,

к. держ. упр., доц., докторант кафедри державного управління,

Львівський регіональний інститут державного управління

Національної академії державного управління при Президентові України,

м. Львів

Розглянуто систему державного управління інвестиційною діяльністю в Україні на регіональному рівні. Встановлено, що окремі функції управління інвестиційним кліматом на регіональному рівні розподілені між структурними підрозділами місцевих державних адміністрацій та виконавчими апаратами органів місцевого самоврядування. Частково функції із формування інвестиційного клімату виконують також агенції регіонального розвитку. Проте сукупні повноваження зазначених інституцій не забезпечують реалізацію повноцінного процесу управління інвестиційною діяльністю на регіональному рівні.

Ключові слова: обласні державні адміністрації, обласні ради, агенції місцевого розвитку, інвестиції, інвестиційний клімат.